

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת תולדות

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

תוכן הענינים

פרשת תולדות

- ג ..... קידושא רבא שב"ק פר' תולדות תשפ"ב
ה ..... מתוך דעוא דרעוין שב"ק פר' תולדות תשפ"ב

יומא דהילולא קדישא

- ה ..... כ"ק אדמו"ר הזקן רבי פינחס דוד הלוי מבאסטאן זי"ע

שב"ק פר' חיי שרה תשפ"ד

- י ..... עריבת השולחן הטחור ליל שב"ק
יג ..... קידושא רבא בצפרא דשבתא
טז ..... דעוא דרעוין

שיחות קודש

- נ ..... סעודת ראש חודש כסלו בהיכל בית מדרשינו

תולדותיהם של צדיקים

- נב ..... כ"ק אדמו"ר הזקן רבי פינחס דוד הלוי מבאסטאן זי"ע
נג ..... הרה"ק רבי אהרן מטשעדנאביל זי"ע

פרשת תולדות

רק שיזכו לילדים כמו שמשמע לפי פשוטו של מקרא, אלא בתפילתם כללו גם בקשה על הצלחת יעקב להתגבר על עשיו.

ולפי זה אפשר לומר דלכן רמזו תפילת יצחק ורבקה דוקא בתפילת 'נשמת', כחלק של ברכת שיר, שהוא תפלה של שבח והודאה להשי"ת. והוא בהקדם מה שאומרים בשם האדמו"ר מהרי"ד מבעלזא זצ"ל שתפילה על בנים כשרים וטובים נרמז ב'אתה הוא לדור ודור' בברכת מודים שבשמונה עשרה, ואמרתי פעם לבאר הטעם שקבעו הבקשה על בנים כשרים וטובים דוקא בברכת מודים, מפני שענין השבח והודאה הוא סגולה לזכות לבנים כשרים וטובים, כשהילדים תמיד שומעים מפיו של הוריהם שבח והודאה, זו סגולה שיזכו לילדים טובים, משא"כ אם ילדים תמיד שומעים מהוריהם ביקורת ותלונות על כל העולם, הנהגה כזו אינו מסוגל לגידול ילדים הגונים.

ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו כי עקרה הוא וגו' (בראשית כה כא). ומפרש רש"י (שם) 'לנוכח אשתו' - זה עומד בזוית זו ומתפלל וזו עומדת בזוית זו ומתפללת.

אנחנו מזכירים ענין של תפילה זו בכל שבת בתפילת 'נשמת' ברמז, בקטע בפני ישרים תתרו'ומם, ובשפתי צ'דיקים תתברך, ובלשון ח'סידים תתק'דש, ובקרב ק'דושים תתהלל. ובסידורים מופיע מילים אלו באופן שמבליטים שמם של יצחק ורבקה בצורה של נוכח, שמרמז להתפילה שהתפלל יצחק לנכח אשתו. ובאמת בפירוש סידור תפלה לרוקח כתוב, שיצחק ורבקה תקנו תפילה זו כשנעתר יצחק לה' לנכח אשתו.

האמרי נועם כתב ש'יצחק' ו-'רבקה' ביחד, הם בגימטריא 'תפלה'.

בספרים הקדושים מבואר שתפילה זו של יצחק ורבקה לא היה

כמו כן תפילה זו של יצחק ורבקה שהיה בקשה גם על הצלחת הילדים כדאמרו, קבעו רמז לתפילה זו כחלק של תפילת 'נשמת', שהוא תפילה של שיר ושבתה והלל והודאה.

ההתמודדות של יעקב ועשיו התחיל כבר במעי אמם כמו

שנאמר (שם פסוק ה) 'ויתרוצצו הבנים בקרבה', והגיע לשיאו בלקיחת הברכות ע"י יעקב. לקיחת הברכות היה בליל הסדר כמו שנאמר (שם כו ו-י) 'ורבקה אמרה אל יעקב בנה לאמור הנה שמעתי את אביך מדבר אל עשו אחיך לאמור. הביאה לי ציד ועשה לי מטעמים ואכלה ואברככה לפני ה' לפני מותי. ועתה בני שמע בקולי לאשר אני מצוה אותך. לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים לאביך כאשר אהב. והבאת לאביך ואכל בעבר אשר יברכך לפני מותו'. ומפרש רש"י (שם) 'שני גדיי עזים' - וכי שני גדיי עזים היה מאכלו של יצחק, אלא פסח היה, האחד הקריב לפסחו והאחד עשה מטעמים.

הבעל המזרים כתב על הפסוק (שם

כו) וירח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה', וירח - בגימטריא יום פסח היה, ריח - בגימטריא ליל פסח.

עוד מקור למה שנאמר לעיל שהיה בליל סדר, שהרי אנו רואים שכאשר כלה יצחק לברך את יעקב הגיע עשיו עם המטעמים שעשה, וביקש מאביו לברכו. יצחק אומר לו, בא אחיך במרמה ויקח ברכתך (שם פסוק לה). ומפרש רש"י (שם) במרמה - בחכמה. בחומש שימה בפיהם (הוספות וביאורים שם פסוק כה בסוף) מביא בשם הרה"ק רבי וואלף מסטריקוב שהגימטריא של 'במרמה' הוא רפ"ז כגימטריא של 'אפיקומן', ומבאר שם שיעקב עשה זאת בחכמה שהאכילהו אפיקומן שלא יהיה רשאי לאכול עוד כשיביא לו עשיו לאכול, וזאת היה חכמה, ובאמת לא מצינו שאכל יצחק ממה שהביא לו אח"כ עשיו לאכול.

ויש לומר לפי דברים אלו שכל ענין לקיחת הברכות היה בליל סדר, שממנם זו אנו אומרים 'נשמת' בליל הסדר כדי לרמז בזה על תפילת יצחק ורבקה שהיה בקשה על הצלחת יעקב להתגבר על עשיו כדאמרו, ובלילה זו שהצליח יעקב להתגבר על עשיו אנו עושים רמז לתפילה זו.

ותפילה זו פעל לדורות בבחינה של מעשה אבות סימן לבנים, שליל הסדר הוא מסוגל להנחיל לילדים יכולת זו של התגברות הקדושה על

לעלות ולהתעלות, ואינו מנמיך עצמו לתלמידיו, למסור לתלמידיו לפי הדרגה שלהם, סימן שאינו דומה למלאך ה', אך אם הרב מוכן לרדת ממדרגתו כדי למסור לתלמידיו לפי מדרגתם, סימן הוא שדומה למלאך ה' צבקות.

כמו כן ראוי לכל אבא, להיות מוכן לרדת ממדרגתו שהוא הולך במעלות עבודת ה', לבחינה של מלאך שהוא עומד, להנמיך את עצמו לילדיו לחנכם על פי דרכם.

יעזור השי"ת שנוכה לראות מלוא חפניים נחת דקדושה מכל יוצ"ח, וכמו שאמר האדמו"ר מהר"א **מבעלזא** זצ"ל חייבים להוריד דמעות בתפילה ובתחנונים כדי שנוכל לזכות לו, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

קידושא רבא שב"ק פר' תולדות תשפ"ב

זי"ע, ויש למצוא רמז ליומא דהילולא דיליה בפרשתנו, ויש להמליץ במה שנאמר ואלה תולדת יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק, יצחק מרומז לכ"ק אא"ו אדמו"ר רבי לוי יצחק זי"ע, והוא היה יצחק בן אברהם, שכל שאיפתו ועבודתו היה להמשיך את

הטומאה, וזו חלק העבודה של והגדת לבנך ביום ההוא.

ענין חינוך הילדים גם מרומז בסוף ההפטרה, כמו שאמרו חז"ל (מועד קטן יז.) מאי דכתיב (מלאכי ב ז) 'כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צב-אות', הוא אם דומה הרב למלאך ה' יבקשו תורה מפיו ואם לאו אל יבקשו תורה מפיו. ומבואר בספרים הק' הדמיון של הרב למלאך, מלאכים נבראים במעלה ובמעמד אחד, אינם עולים ויורדים, בבני אדם, אצלם יש עליה וירידה, אך מלאך עומד וניצב ונשאר במקומו, ועל ידי דבר זה יבדוק האדם את רבו שמלמדו תורה, אם רבו עושה רק בשביל עצמו ומשתדל באופן אישי

ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק (בראשית כה יט).

בשבוע הבעל"ט ביום ח' כסלו יחול היומא דהילולא של כ"ק אא"ז אדמו"ר הזקן רבי פינחס דוד

רבי לוי יצחק, שדמעות אלו היו מפני שכבר ראה וקיבל שחלום זה שהיה לו תמיד לחזור לארץ ישראל, כבר לא יתגשם לעולם.

ולבן שאיפת חייו של זקני רבי לוי יצחק היה תמיד להגשים את משאת חייו של אביו ולחזור לירושלים, ואכן כך עשה ובמשך השנים עלה זקני רבי לוי יצחק לארץ ישראל והקים כאן בעשר אצבעותיו את מפעלות התורה והחסד של חסידות באסטמן שמתנוססים עד לימינו לשם ולתפארת. דבר זה לא עלה לו בקל, והרבה טרח והתייגע להקים עולה של תורה וחסידות. תחילה עמל להקים קריה במקום היכן שנמצא כהיום שכונת רמות פולין, ובסופו של דבר הגיע להר נוף והקים שם קהילה לשם ולתפארת.

והאמת שזו גם הסיבה שאנכי נמצא בארץ ישראל, אחר שראיתי את השאיפה האדירה של זקני רבי לוי יצחק להגיע לארץ ישראל, והכל כדי להגשים את משאת חייו של אביו, ענין נשגב זה השפיע עלי מאוד, ונתן בי שאיפה שגם אני יצטרף לענין נעלה זה להגשים את החלום של זקני האדמו"ר הזקן זי"ע.

הדרך של אביו האדמו"ר הזקן, והיה רגיל לומר שבכל החלטה במשך ימי חייו היה חושב מה היה אבי עושה בענין זה.

כמו כן כל ענינו של זקני רבי לוי יצחק לייסד קהילה בארצינו הק' היה בגלל שרצה להמשיך דרכי אביו. ידוע שזקני האדמו"ר הזקן הגיע לאמריקא בעל כורחו ושלא ברצונו, ובכל הזדמנות שהיה לו ניסה לחזור לארץ ישראל.

באשר הגיע זקני רבי לוי יצחק לגיל המצוות, נסעו כל המשפחה במחשבה לחזור ולהשתקע בירושלים, אבל המצב הכלכלי בכל העולם בכלל, ובארץ ישראל בפרט הכשיל מהלך זה, בתחילה חזר זקני רבי פינחס דוד לחוץ לארץ כדי לגייס כספים להחזקת המשפחה כדי שתוכל להישאר בירושלים, אך למעשה נשאר שם, שמאחר שראתה זוגתו שהמצב הכלכלי אינו מאפשר להם להמשיך לדור בירושלים, חזרה היא והילדים לארצות הברית.

וזקני רבי לוי יצחק היה תמיד מספר שכשהגיע אביו רבי פינחס דוד לקבל אותם בהגיעם בחזרה לארה"ב, זלגו עיניו דמעות, והיה אומר זקני

ובל ענין זה מרומזו בואלה תולדת יצחק בן אברהם. שהאדמו"ר הזקן הוליד והכנים כוח בכנו לחיבוב ארץ ישראל ומצוותיה, וב"ה שעלתה לו לזקני לקיים ולעשות כשאיפת אביו.

על פי הצעה זו נוכל לפרש גם המשך הפסוק, אברהם הוליד את יצחק, והיינו שמסורת זו שמסר זקני האדמו"ר הזקן לבנו רבי לוי יצחק, היתה באופן שהוא ימשיך המסורה גם לבניו, ובראשם כ"ק אאמו"ר זי"ע, שהוא היה הראשון שנקרא שמו על שם זקינו, וגם אצלו ראינו החביבות המיוחדת שהיתה לו לארץ ישראל^א.

והלום ראיתי מובא בשם האדמו"ר בעל האש דת מאוז'רוב זצ"ל לבאר מה שכתוב (שם כו כז) ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'. ומפרש רש"י כריח שדה אשר ברכו ה' - שנתן בו ריח טוב וזהו שדה תפוחים.

ולכאורה מדוע לא אמר יצחק במפורש 'כריח תפוחים' כי אם 'כריח שדה' סתם, ויש הרבה שדות. אלא לפני גישואיו עם רבקה כתוב (שם כד סג) ויצא יצחק לשוה בשדה, ורש"י מבאר לשון תפלה, על מה התפלל אז איש צדיק כמותו לפני החופה, מן הסתם העתיר לה', בין השאר, שיזכה לבן כדוגמת יעקב אבינו הראוי להבנות ממנו בית ישראל, והנה עכשיו שחלפו יותר משמונים שנה ונכנס אצלו יעקב, התעורר ביצחק ההרגש וריח של אותה שדה, של אותו תפלה לפני החופה, ואמר לעצמו, לא יכולתי לאחל לעצמי בן יותר טוב מזה.

בן אנחנו מקוים, שאמנם שעברו שנים טובא מעת שנסתלק כ"ק זקיני אדמו"ר הזקן זי"ע, אך אנו עושים לו נחת רוח, כשאנו ממשיכים את המסורת שמסר לנו מדור דור.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פר' תולדות תשפ"ב

א. במסע הלויה בארה"ק כאשר הספידו בנו כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א הזכיר שתמיד היה עז רצונו לבוא לארה"ק, ובפרט בתקופה האחרונה לחייו אמר כמה וכמה פעמים שרוצה לבוא לארץ ישראל, והדברים עתיקין.

יומא דהילולא קדישא

ב"ק אדמו"ר הזקן רבי פינחס דוד הלוי זי"ע מבאסטאן

זקני עשה הכנה בהתמדתו בימי אברכותו. כשהיה גר בצפת, ר' מאיר שוחט ז"ל סיפר שזקני כשהיה גר בצפת היו לו סדרי לימוד עם שש חברות מידי יום ביומו, עם כל אחד מהם למד שלש שעות, הוי אומר שמונה עשרה שעות לימוד לפחות במעת לעת. רק שש שעות נותרו לו לתפילה, לשינה ולאכילה. ומי שזוכר את תפילותיו הנלהבות ואת השתפכות הנפש שלו ברגשת וסערת הרוח בעמדו בתחינה לפני בוראו, יבין שכמעט ולא נותר לו פנאי לשינה.

סיפר אותו ר' מאיר, שהוא עצמו היה החברותא הראשון שלו באשמורת הבוקר, וזקני חשש שהואיל והוא מאחר לעלות על יצועו, אולי הוא יאחר לקום משנתו. לפיכך ביקש ממנו, שכאשר יעבור ליד ביתו בדרכו לבית המדרש ינקוש בחלון להעירו.

הערב יומא דהילולא קדישא של זקני ב"ק אדמו"ר הזקן רבי פינחס דוד בן רבי שמואל שמעלקא הלוי זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן,

ידוע שדודי זקני האדמו"ר רבי דוד'ל בידרמן מלעלוב זי"ע הורה לזקני האדמו"ר הזקן זי"ע לנסוע לאמריקה, כדי להשיב לב בנים לאביהם שבשמים, זקני אמר לו, הלא לכולם אתה אומר לא לנסוע לאמריקה, באמרו ש'אמריקה איז א טרייפנע מדינה' (אמריקה הוא מדינה טריפה), ולי אתה אומר לנסוע, ענה לו רבי דוד'ל 'דיך וועט עם נישט שאמן' (שאתה לא תתקלקל באמריקה).

איך הכיר רבי דוד'ל שזקני לא יתקלקל באמריקה, בגלל שזקני היה לו ההכנה של תורה, כמו שיעקב אבינו עשה הכנה בישיבת שם ועבר, כך

השבוע ושהה במירון עד לערב שבת, כשהוא למד בחברותא עם הגה"צ רבי מאיר יחזקאל הולצברג זצ"ל, לימים רבה של ראש פינה, במשך שמונה עשרה שעות ביממה.

אחרי הכנה כזו בתורה דמגנא ומצלא, זה לא פלא מה שאמר עליו רבי דוד'ל שאתה לא תתקלקל באמריקה.

יעזור השי"ת שזכותו הגדול של זקני בעל ההילולא יגן בעדינו, זכות התורה שלמד יגן עלינו, וזה לא מספיק מה שהוא למד, אלא בזכות שאנו גלך בדרכיו ונתחזק בלימוד התורה, נזכה להתגבר על כל הנסיונות, עדי נזכה לכיאת גוא"צ בב"א.

והעיד ר' מאיר, שמעולם לא הוצרך להעירו, אלא תמיד מצאו ניעור ומחכה לו.

ידוע שבתקופה זו למד זקני בחברותא עם הגאון רבי משה קליערס, לימים רבה של טבריה, ועם הגה"צ רבי מוט"ל סלונים מער זצ"ל. כעבור שנים, כאשר דודי כ"ק האדמו"ר רבי משה מבאסטאן זצ"ל למד בישיבתו של הגאון רבי משה קליערס, סיפר לו על גודל התמדתו והיקף בקיאתו של אביו הגדול.

כ"ק האדמו"ר רבי משה מרדכי מלעלוב זצ"ל סיפר שזקני למד תקופה מסוימת בישיבת בר יוחאי שבמירון, הוא היה יוצא מצפת בתחילת

מתוך סעודת מצוה עם בחורי החבורות לרגל יומד"ק של כ"ק אדמור הזקן זי"ע - ליל שישי אור לח' כסלו תשפ"ב

שב"ק פר' חיי שרה תשפ"ד

עדיבת השולחן הטחוד ליל שב"ק

ופירש הרה"ק מרוזין ואמר, כי יש לכל אדם שלשה זמנים יקרים בימי חייו, א' בשעה שנולד. ב' ביום חתונתו, וזה הזמן היותר מוכחר בחייו שהוא יום שמחת לבו. ג' בעת שעובר מעולם הזה לעולם שכולו טוב. ומוכן מאלו שבאלו הזמנים הראשון והאחרון אין לו לאדם שום התפעלות, מפאת שאין זה בידו, לאפוקי ביום חתונתו, שיש לאל ידו להתפעל ולהתרגש. לכך תפס רש"י הק' לשון זה, כי הצדקת רבקה לא התפעלה מכל זה אלא הייתה במידת ההשתוות, וזהו כמו ותקבר, רצ"ל המיתה שאין זה בידה, או ותשבר ענין הלידה, מלשון יושבת על המשבר, ובכל העתים הללו, אין צריך להתפעל, כי נפשו ורוחו להשי"ת.

ראיתי מביאים מהרה"ק מראפשיץ זי"ע מימרא דומה לזה, שבשלשה זמנים בחיי האדם מדליקים גרות, א' בעת הברית, השניה בזמן

ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים. ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק וגו'. ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההולך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיר ותתכס (בראשית כד סג-סד). ומפרש רש"י 'ותתכס' - לשון ותתפעל, כמו ותקבר, ותשבר.

בעת החתונה של האדמו"ר הזקן מסאדיגורא זי"ע ביקש אבי החתן הרה"ק מרוזין זי"ע ממחותנו הבית אהרן מקארלין שיגיד דברי מוסר לפני החתן קודם החופה, אולם הבית אהרן אמר שהמחותן יגיד, פתח הרה"ק מרוזין והזכיר מה שנאמר אצל רבקה אמנו כשראתה את יצחק, 'ותקח הצעיר ותתכס' ופירש רש"י 'ותתכס' - לשון ותתפעל, כמו ותקבר, ותשבר. והקשה וכי לא מצא רש"י הק' לשון אחר לדוגמא.

ולפי דברים אלו, יש לקשר ביאורו של הרה"ק מרוזין בפסוק 'ותקח הצעיף ותתכס', למה שנאמר בפסוקים הקודמים 'ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים'.

הנה הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע מבאר הפסוק 'ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב', שיצחק התפלל לפנות ולסלק הערב הוא הדין, 'וירא והנה גמלים באים' גמל בגימטריא חכמה.

ויש לומר שענין החכמה שנקט יצחק כדי להתגבר על המצב של ערב וחשכות, מבואר בהמשך הקרא, במה שהלך בשדה לקראתה, ואז רבקה לקחה הצעיף ותתכס. והוא לפי מה שמבאר הרה"ק מרוזין, שזה רמז להבחינה של 'מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון', שכשהאדם עומד במצב של חשכות, אוי צריך להסתכל על המצב הזה באופן של מבט החיים הכללי, שכשהאדם מסתכל במבט החיים מיום הלידה עד יום המיתה, וסך הכל יש את הזמן הקצר של ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם נגבורות שמונים שנה, ואלו השנים שהאדם הוא בבחינת הולך, כשעוברים מצב של חשכות, ומסתכלים עליו במבט החיים הכללי

החתונה, והשלישית כשהולך לעולמו מדליקים נר נשמה. ואומרים דברי כיבושין לחתן כחתונה שאתה כבר אוחו בפעם השני.

ונראה לומר שדברים אלו מבוססים על המשנה (אבות ג א) עקביא בן מהללאל אומר הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עבירה, דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון, מאין באת מטיפה סרוחה, ולאן אתה הולך למקום עפר רמה ותולעה, ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה.

הנה הזמן של החתונה היא התקופה שהאדם הוא בבחינת הולך, והוא כנגד מה שכתוב במשנה 'ולאן אתה הולך', ואפשר לומר שזה כוונת הקרא במה שתמהה רבקה על יצחק 'מי האיש הלזה ההולך בשדה לקראתנו', ובאמת יצחק לא היה הולך, שהלא היה באמצע התפילה. אלא יש לומר על פי מה שכתוב בספרים הק', שרבקה אמרה מי האיש הלזה, שמדתו הוא הפוך ממדתי שאני רגילה בה, דהיינו מדת החסד, ויצחק מדתו היתה מדת הגבורה. ואעפ"כ הוא היה בבחינת הולך, בזה שהוא הלך לקראתה, לקבל ממנה הבחינה של מדת החסד.

לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים'. על פי מה שמבואר בספרים 'הק' שיצחק הלך להתפלל על בית המקדש, שיצחק קראו שדה על שעתיד להיות כשדה, על שם 'ציון שדה תחרש' (מיכה ג יב). 'לפנות ערב' הוא הגלות הדומה לחושך. והנה כפי שאנו רואים לא עלה בידו להמתיק צרות ישראל בימי עקבתא דמשיחא. אבל ראה ברוח קדשו שיבוא גמול לכל עושי עוולה לצער את ישראל והשי"ת ישוב גמול לכל הרוצחים, וכמו כן ישלם גמול טוב לכל הסובלים והמעונים. וזהו לשון 'והנה גמלים באים' לשון גמולים, ותרתי משמע, גמול ועונש לרודפים, וגמול ושכר טוב לנרדפים.

והוסיף שיש לרמז בקרא 'והיה המזבח קודש קדשים כל הנוגע במזבח

יקדש' (שמות כט לז), דהיינו אותן נשמות הקדושות שנקרבו על המזבח הן קודש קדשים, כמו שאמרו חז"ל (ב"ב י:): שעשרה הרוגי מלכות אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתן, אולם גם אותם שלא נהרגו רק נגעו במזבח, שמסבלו יסורים, והיה להם נגיעה בכל אלו הרציחות, גם להם יגיע שכר וגמול טוב.

יעזור השי"ת שבזכות תפילתו של יצחק וימתקו הדינים, עדי נזכה לכיאת גוא"צ בב"א.

אז רואים שמצבו אינו כל כך גרוע כמו שהוא חשב.

בשיצחק אבינו רצה לסלק הענין של הערב וחשכות, 'וירא והנה גמלים באים' הוא ראה שכדי להתגבר על המצב של חשכות צריכים לנקוט בחכמה ולהסתכל על החיים במבט כללי, ובאופן זה יכולים להתגבר על כל המצבים הקשים שעוברים עלינו במשך ימי חיינו.

ושמעתי בשם האדמו"ר הנועם אליעזר מסקולען זצ"ל על מה שאנו אומרים 'בברוך שאמר', 'ברוך גוזר ומקיים', 'השי"ת גוזר עלינו גזירות, אלא הוא גם מקיים אותנו, ונותן לנו כח שנוכל לעבור גזירות אלו.

לפני כמה שבועות הלכתי לנחם משפחה, שבנם נהרג ברציחות האיזמות ביום שמחת תורה. ואמרתי אז לאמא מה שכתב זקני הגה"צ בעל חסד יהושע מחוסם צוק"ל בקונטרס עין דמעה שחיבר על המאורעות שעבר באושוויץ, בשואה האיזמה על אדמת אירופה.

ובקונטרס שם מבאר זקני הכתוב 'ויצא יצחק לשוח בשדה

קידושא רבא בצפרא דשבתא

קפה ששותה בכל בוקר, כמו שהיה מודה לה' אילו היה זוכה בסכום כסף גדול.

ובחינת התפילה שלה היתה גם באותה בחינה, שאותה תפילה שהיתה מתפללת על הדברים החשובים בחייה, היתה מתפללת גם על הפרטים הקטנים. ובאותו בחינה יש לפרש גם ימי שני חיי אברהם.

אולם ענין זו טעון התבוננות, דהנה מספרים בדרך צחות שהיה איזה בעל שאמר פעם לאשתו בענין התפקידים בהנהלת הבית, שכל החלטות החשובות יהיה בידו, וכל החלטות בענין הפרטים הקטנים תהיה ביד האשה, ואמר הבעל מה הן החלטות החשובות, אם צריכים לתקוף בעזה, או לעשות הפסקת אש וכדו', כל זה יהיה בידו. וההחלטות הפחות חשובות, כגון לאיזה חידר לשלוח את הילדים, ואיזה רמה של הכשרים להכניס בבית, החלטות אלו יהיה ביד האשה.

הנה יש לפעמים דברים שהם עומדים ברומו של עולם ואנשים מזלזלים בהם ואינם מחשיבים אותם לפי ערך

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה (בראשית כג א). ומפרש רש"י, לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל, לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו, בת ק' ככת כ' לחטא, מה בת כ' לא חטאה שהרי אינה בת עונשין, אף בת ק' בלא חטא, ובת כ' ככת ז' ליופי. 'שני חיי שרה' - כולן שוין לטובה.

בהמשך הפרשה כתיב 'ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חי מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים' (שם כה ז). ומפרש רש"י, בן ק' כבן ע', ובן ע' כבן ה' בלא חטא.

הנה האדם עובר במשך ימות שנות חייו כל מיני מאורעות, יש מהן מאוד חשובים והן נכללים בגדר המאה שנה, ויש מהן פחות חשובים והן נכללים בעשרים שנה, ויש שהן נכללים בשבע שנים. אולם אצל שרה אמנו כולן היה שוים לטובה, שההתייחסות שלה לכל מאורעות החיים היתה כולן שוין לטובה, שכמו שהיתה מודה להשי"ת על המאורעות החשובות בחייה, כן היתה מודה גם על הפרטים הקטנים שאירעו בחייה, וכמו שהאדם יודה להקב"ה על כוס

אמנם כד נדייק הלשון של רש"י נראה לומר שגם לרש"י היה קשה קושיא זו, ולכן כתב על הפסוק 'ואלה שני חיי ישמעאל' - למה נמנו שנותיו של ישמעאל, כדי לייחס בהם שנותיו של יעקב, משנותיו של ישמעאל למדנו, ששימש יעקב בבית עבר ו"ד שנה כשפירש מאביו, קודם שבא אצל לכו.

רש"י לומד שמה שכתוב שנותיו של ישמעאל, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמוד מזה על ענינו של יעקב אבינו.

שמעתי שהאמונת אברהם מפיטבורג זצ"ל סיפר שהרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע היה לו שכן שהיה מעבד עורות לפרנסתו, הרבי ר' אלימלך היה מתגבר כארי לקום מוקדם מאוד לפנות בוקר לעבודת הבורא, אמרה אשתו של שכיניו של הרבי ר' אלימלך לבעלה, אם השכן שלנו שאינו עובד ורק מתפלל ולומד כל היום, קם כ"כ מוקדם, בטח אתה שקם כדי להרוויח בפרנסתך צריך לקום עוד יותר מוקדם. הרבי ר' אלימלך כשראה ששכיניו קם מוקדם ממנו, חשב אם שכני שאינו עובד את ה' קם כ"כ מוקדם, אני שקם לעבודת הבורא צריך לקום עוד מוקדם ממנו.

חשיבתם, ומנגד יש ענינים שהם דברים שוליים וזוטרים, שלוקחים לעצמם משקל חשוב וגדול, הרבה יותר מכדי ערכם האמיתית.

בהמשך הפרשה אנו רואים שגם אצל ישמעאל כתוב, 'ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלושים שנה ושבע שנים' (שם כה יז), וצריכים להבין איך נוכל לומר אצל ישמעאל שהיה לו אותו בחינה נעלה לתת חשיבות גם לפרטים הקטנים.

ובאמת כבר הקשה כן הרמב"ן (בתחילת הפרשה), על מה שכתב רש"י, שלכך נכתב שנה בכלל וכלל לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו, בת מאה כבת עשרים לחטא ובת עשרים כבת שבע ליופי, וכן כתב בשני חיי אברהם. וכתב הרמב"ן שאין מדרש זה נכון, שהרי בשני חיי ישמעאל נאמר כשני חיי אברהם בשוה, ולא היו שוים בטובה, אבל היה מתחלה רשע ועשה תשובה בסוף.

ויש שרוצים ליישב קושיא זו, לפי שתשובתו של ישמעאל היתה מאהבה, וידוע שתשובה מאהבה זדונות נעשו כזכות, ולכן גם אצל ישמעאל היו כולן שווין לטובה.

ויש לומר שכן הדבר אצל ישמעאל ויעקב אבינו, שהפסוק מזכיר את שנותיו של ישמעאל, בגלל שמהם לומדים ענינו של יעקב אבינו כדאמרן. בוראינו ולהודות לה' בין בדברים החשובים ובין בפרטים הקטנים, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

דעוא דרעוין

לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבן. כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק. ה' אלוקי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם'. וכמו שמפרש רש"י, 'ה' אלוקי השמים אשר לקחני מבית אבי' - ולא אמר ואלוקי הארץ, ולמעלה אמר ואשביעך בה' אלוקי השמים ואלוקי הארץ וגו', אמר לו עכשיו הוא אלוקי השמים ואלוקי הארץ, שהרגלתיו בפי הבריות, אבל כשלקחני מבית אבי, היה אלוקי השמים ולא אלוקי הארץ, שלא היו באי עולם מכירים בו, ושמו לא היה רגיל בארץ.

חנה בחינה זו של המלכת השי"ת כאלוקי הארץ נעשה ע"י התורה הקדושה, כמו שאמרו חז"ל (שבת פח):

ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל (בראשית כד א). ומפרש רש"י, בכל עולה בגימטריא בן, ומאחר שהיה לו בן, היה צריך להשיאו אשה.

חנה אנו רואים שאליעזר חיפש שהזיווג של יצחק יהיה מצטיין במדת החסד, כמו שנאמר (שם יג-יד) 'חנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יוצאות לשאוב מים, והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אותה הוכחת לעבדך ליצחק'.

אמנם ממה שהשביע אברהם אבינו את אליעזר עבדו להביא אשה ליצחק, אנו רואים שעיקר הדרישה של אברהם היה, שהאשה תהיה יראת ה'. כמו שנאמר (שם ג-ד, ו) 'ואשביעך בה' אלוקי השמים ואלוקי הארץ אשר

משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם'. ומפרש רש"י 'בקע' - רמז לשקלי ישראל, בקע לגלגלת. 'ושני צמידים' - רמז לשני לוחות מצומדות. 'עשרה זהב משקלם' - רמז לעשרת הדברות שבהן.

הר"ד יוסף סינגר הי"ו הראה לי מה שכתב זקני הזרע קודש שהענין מה שנאמר אצל רבקה אמנו (בראשית כ"ד טו) 'וכדה על שכמה', הוא ענין קבלת עול מלכותו ית"ש, שכ"ד ה' אותיות כ"ד ה', וכאילו כתיב כ"ד כ"ה, שהכ"ף מצטרף גם לה', לרמז לכ"ה אותיות בפסוק 'שמע ישראל', וכ"ד אותיות ב'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', שבאלו האותיות ממליכין אותו ית"ש.

בענין זה ראה אליעזר אצל רבקה הבחינה של 'אשה יראת ה', והודה להשי"ת שלא עזב חסדו ואמיתו מעמו, שהנחה אותו לפי הרצון של אברהם אבינו בזיווג זו.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע אמר שמדת החסד של רבקה אמנו היתה בבחינת אהבת חסד. ולפי דבריו יש לומר על הדרך שביארנו, שהזיווג של יצחק ורבקה היה בבחינת 'תורת חיים ואהבת חסד'.

שבשעה שעלה משה למרום לקבל תורה, באו המלאכים לפני הקב"ה, ואמרו תנה הודך על השמים, אמר לו הקב"ה למשה החזיר להן תשובה, אמר לפניו רבוננו של עולם תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה (שמות כ"ב) 'אנכי ה' אלוך אשר הוצאתיך מארץ מצרים', אמר להן למצרים ירדתם, לפרעה השתעבדתם, תורה למה תהא לכם. שוב מה כתיב בה 'לא יהיה לך אלהים אחרים', בין עמים אתם שרויין שעובדין עבודת גלולים. שוב מה כתיב בה (שם ג) 'זכור את יום השבת לקדשו', כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות. שוב מה כתיב בה (שם ז) 'לא תשא' משא ומתן יש ביניכם. שוב מה כתיב בה (שם יב) 'כבד את אביך ואת אמך', אב ואם יש לכם. שוב מה כתיב בה (שם יג) 'לא תרצה', לא תנאף, לא תגנוב, קנאה יש ביניכם, יצר הרע יש ביניכם, מיד הודו לו להקב"ה. ומזה אנו רואים שהתורה מורה לנו, איך להמליך את הקב"ה כאלוקי הארץ.

ואבן אנו רואים שגם אליעזר, אחרי שראה שרבקה הצטיינה במדת החסד, רמז לרבקה שכדי לזכות שתהיה אשה ליצחק, צריכה להתנהג על פי דרך התורה, כמו שאמר הקרא (שם כב) 'ויקח האיש נזם זהב בקע

לבסוף. ומה שאמר המשנה וכנהר שאינו פוסק, היינו שתמיד בכל עת ובכל רגע הוא ממשיך חסדים בחינת מים עליו ועל כל באי עולם, ואינו נפסק כלל, ובוהו הוא ממתיק כל הדינים שנמתקין ונעשים חסדים גמורים.

חרי אנו רואים מדבריו את החשיבות הגדול של אלו שזוכים לשבת באהלה של תורה בימים אלו, וגודל תפקידם בתקופה זו.

ויש להוסיף ולומר שגם הנשים הצדקניות, שעוזרות לבעליהן כדי שיוכלו ללמוד, וידוע מה שאמרו חז"ל (ברכות יז:) הגי נשי במאי זכיון, באקרוי בנייהו לבי כנישתא ובאתנווי גברייהו בי רבנן ונטרין לגברייהו עד דאתו מבי רבנן, גם הם צריכים להתמקד בימים אלו לעזור לבעליהן ללמוד תורה, כדי שיוכל להגביר חיילים בלימוד התורה, וגם להם אסור שעשיית החסד שלהם יקח את המקום מה שהם עוזרים לבעליהם ללמוד תורה.

הנה אנו אומרים בנוסח של ברכת 'שים שלום' בשמונה עשרה, שים שלום טובה וברכה, חיים, חן וחסד, ורחמים, עלינו ועל כל ישראל עמך. ברכנו אבינו, כלנו כאחד באור

וכאשר אנו מדברים בעניין החסד ברצוני להבהיר בענין זה נקודה חשובה. הנה הלב קרוע על המצב שלנו בארץ ישראל, שדם ישראל נשפך כמים. וענין זו מעורר אותנו, מה אנו יכולים לעשות כדי לעזור במצב בו אנו נמצאים, ולכן יש הרבה אנשים שמתנדבים לכל מיני ענינים של חסד. אולם אלו הבחורים והאברכים וכל אלו שעוסקים בתורה, צריכים לדעת שתפקידם בעת הזאת, הוא לשבת וללמוד ביתר שאת וביתר עוז, ולא לעסוק בחסד הנ"ל. החסדים האלו מיועדים לאלו שאינם לומדי תורה.

הנה הדגל מחנה אפרים (יתרו) מבאר דברי המשנה (אבות ו א) כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' ונעשה כמעין המתגבר, וכנהר שאינו פוסק, שהוא על דרך 'תורת חסד על לשונה' (משלי לא כו), והיינו שהתורה היא כולה חסד, ומי שמדבק עצמו בתורה ולומד תורה לשמה נעשה כמעין המתגבר, והיינו כמו מעיין הנובע תמיד ממנו מים חיים, כך הוא ממשיך תמיד חסדים בחינת מים, עליו ועל כל באי עולם, כל אחד לפי בחינתו, ואע"פ שאינו נראה ונגלה לעין החסדים, עם כל זה בוודאי הם חסדים גמורים, ויתגלו

כדי שהזיווג יהיה שלם בבחינת 'בכל',
דהיינו אהבה ויראה כדאמרן.

ומצאתי סמך לדברים אלו מספר
אור צדיקים (יה יא) שראשי
תיבות של 'ה'מברך א'ת ע'מו י'שראל'
הוא בנימטריא 'אלהי"ם', ליחדו עם
הוי"ה של 'ברוך אתה ה', מדת הדין
ומדת הרחמים עשו שלום ביחד. הרי
אנו רואים בדבריו, שבברכת 'שים
שלום' יש הענין של 'תורת חיים ואהבת
חסד', משולב עם הענין של דין
ורחמים, וזה הוא מבחינת אהבה ויראה.

בספרים הק' מובא על גודל החשיבות
של ברכת אהבה רבה, שבה
אנו מתפללים על הצאצאים, כמו שאנו
אומרים 'והאר עינינו בתורתך ודבק
לבנו במצותיך, ויחד לבכנו לאהבה
וליראה את שמך. למען לא נבוש ולא
נכלם ולא נכשל לעולם ועד'.

הרי אנו רואים שעתיד של הדורות
הבאים, תלויים בבחינת אהבה
ויראה, ולכן כשהלך אליעזר עבד
אברהם להביא אשה בשביל יצחק,
נאמר 'וכל טוב אדוניו בידו' (בראשית
כד י), שבידו היה מונח כל העתיד
של אברהם אבינו, ולכן ידע שזיווג זו
צריך להיות בבחינת אהבה ויראה,
'תורת חיים ואהבת חסד'.

פניך, כי באור פניך נתת לנו ה'
אלוקינו, תורת חיים, ואהבת חסד'.
וכתב הבית יוסף (או"ח קכב) שהשבלי
לקט מביא בשם הגאונים, שאומרים
'כולנו כאחד', ולא אמרינן כאחת, ומאי
'כאחד', זה אברהם, דכתיב (ישעי' נא
ב) 'כי אני אחד קראתי'.

ובאמת צריכים להבין במה שכתב
'ואברהם זקן בא בימים וה'
ברך את אברהם בכל', ומפרש רש"י,
בכל עולה בנימטריא בן, למה באמת
לא כתיב בקרא וה' ברך את אברהם
בבן, ולמה מכנה הפסוק בן 'בכל',
אלא דידוע שמדתו של אברהם אבינו
היה מדת החסד, ויצחק היה ממדת
הגבורה, ולכן יצחק היה בבחינת 'בכל',
שהיה כלול ממדת החסד שקבל מאביו,
וגם ממדתו, מדת הגבורה, ולכן כשהיה
צריך להשיאו אשה, רצה שזיווג זו
יהיה כלול בבחינת אהבה ויראה.

ולפי זה יש לומר, שמה שנאמר בברכת
'שים שלום', 'כי באור פניך נתת
לנו ה' אלוקינו, תורת חיים, ואהבת
חסד', היא קשורה למה שאומרים
בברכת קריאת שמע בברכת 'אהבה
רבה' 'והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו
במצותיך, ויחד לבכנו לאהבה וליראה
את שמך. שהזיווג של יצחק שהיה
בבחינת 'תורת חיים ואהבת חסד', הוא

דברות שב"ק פר' חיי שרה תשפ"ד קודש יט

ראיתי מובא בשם האדמו"ר מהרי"ד
מבעלזא זצ"ל שאמר בדרך רמז
אשר 'בקע משקלו' עם 'עשרה זהב
משקלם', רומז על יעקב, בקע אותיות
עקב, וי' זהב היו"ד של יעקב, ורומז
בזה כי מהזיווג הזה יולד יעקב אבינו.
ויש לומר שלכן היה צריך להיות זיווג
זו בבחינת 'אהבה ויראה', כדי
שיצא יעקב מדת התפארת.

ויש לומר עוד שקבעו ענין זו של
אהבה ויראה בכרכת 'שים
שלום', מפני שע"י השלימות בבחינת
אהבה ויראה, זוכים להענין של 'שלום'.
יעזור השי"ת שנוכה להיות מהעובדים
את ה' מאהבה ויראה, ועי"כ
יתן לנו באור פניך תורת חיים ואהבת
חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים
ושלום, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

שיחות קודש

סעודת ראש חודש כסלו בהיכל בית מדרשינו יום שלישי ראש חודש כסלו תשפ"ד

הנה צירוף שם הוי"ה לחודש כסלו יוצא מראשי תיבות של הפסוק ו'ירא י'ושב ה'ארץ ה'כנעני (בראשית נ יא), והמשך הפסוק שם 'את האבל בגורן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן', וברש"י (שם י) פירש 'גרן האטד' - מוקף אטדין היה, ורבותינו דרשו על שם המאורע שבאו כל מלכי כנען ונשיאי ישמעאל למלחמה, וכיון שראו כתרו של יוסף תלוי בארונו של יעקב עמדו כולן ותלו בו כתריהם, והקיפוהו כתרים כגורן המוקף סייג של קוצים.

והנה ידוע שיוסף הצדיק בכך שירד למצרים קודם לבני ישראל בזה הכשיר שבני ישראל יוכלו להתקיים בגלות, וכל מה שיש לנו קיום בשנות הגלויות הוא רק בזכות קדושת יוסף, וזה שמלכי כנען ונשיאי ישמעאל נבהלו בראותם את כתרו של יוסף הצדיק, היינו אלו המצירים את בני ישראל בגלות ואינם יכולים להם בזכות יוסף הצדיק.

ובהמשך הפסוקים (שם יג) 'וישאו אותו בניו ארצה כנען', וברש"י פירש 'וישאו אותו בניו' - ולא בני בניו וכו' וקבע להם מקום שלשה למזרח וכן לארבע רוחות, וכסדרן למסע מחנה של דגלים נקבעו כאן, וידוע בשם הבעש"ט הק' (דגל מחנה אפרים פר' מסעי) שמ"ב המסעות הם רמז לשנות חיי האדם מיום היוולדו עד שובו אל האדמה ממנה נוצר, והיינו הניסיונות העוברים על האדם במשך חייו, ולזה רמז יעקב אבינו לגלות העתידה לבוא על צאצאיו בדורות הבאים שהם כעין מ"ב המסעות.

ויעזור השי"ת שבכוח ובזכות יעקב אבינו נזכה לנצח את קליפת עשו הרשע, ולפי שראש החודש טומנת בתוכה את כל ימי החודש העתידיים לבוא, נמצא א"כ כבר בר"ח כסלו יש כבר השפעה של ימי החנוכה, ובחנוכה היתה הנס 'רבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך', ונזכה להכניע ולהתגבר על אויבנו בזכות התורה הקדושה, וזה על אף המרצחים הרבים העומדים מסביבנו ומחכים להשמידנו ולכלותנו.

ויעזור השי"ת שנזכה לראות ישועות ונסים ונפלאות כמו שהיה 'בימים ההם בזמן הזה', ושנזכה לגאולת ישראל בביאת גוא"צ בב"א.

תולדותיהם של צדיקים

עובדות וסיפורים על צדיקי הדורות
שיו"ד הל בשבוע הבעל"ט

כ"ק אדמו"ר הזקן רבי פינחס דוד הלוי מבאסטאן זי"ע
ח' כסלו תש"ב

בשבוע הבעל"ט היו"ד קדישא של זקני הרה"ק רבי פינחס דוד הלוי מבאסטאן זי"ע, והוא נולד לאביו רבי שמואל שמעלקא הלוי זצ"ל בירושלים בראש חודש אלול תרל"ו, שאביו היה חתנו של הרה"ק רבי אלעזר מענדל מלעלוב זי"ע, ובמוצאי שבת שלאחר לידתו נכנסה יונה אל בית היולדת, ולא הועילו כל הפעולות לגרש את היונה מהבית, ובני המשפחה הלכו אל הסב רבי אלעזר מענדל זי"ע לשאול כדת מה לעשות, אמר להם שישחטו את היונה ושיביאו את בשרה לאכול לפניו בסעודת מלווה מלכא.

שהרי יש קשר ושייכות בין יונה לדוד המלך, שכן איתא בחז"ל (סנהדרין צה.) שכאשר דוד המלך נפל בשבי אצל ישבי אחיו של גלית, באה יונה וחבטה בכנפיה בדלתו של אבישי בן צרויה, והוא אמר שכנסת ישראל נמשלה ליונה, ושמע מינה שדוד מלך ישראל שרוי בצער ומיהר להצילו.

ובזמן שהרך הנולד נכנס בביתו של אברהם אבינו, היו שסברו שהרבי יקרא לו על שם אבי סבו של הילד הרה"צ רבי רבי פינחס הלוי מבראד זי"ע, שאבי הילד רבי שמועל שמעלקא היה בנו של רבי סענדר יצחק, שהיה בנו של רבי פינחס הלוי זי"ע, משום שהוא נפטר קודם לכן, אך ההפתעתם קראו הרבי בשם 'פינחס דוד', פינחס על שם רבי פינחס

זקיננו, ודוד על שמו של דוד המלך נעים זמירות ישראל, שלכבוד סעודתו נשחטה אותה יונה שנכנסה לתוך חדרו.

ולשנים שלחו דודו הרה"ק רבי דוד'ל מלעלוב זי"ע לגליציה מאחר שהיה גבאי קופת רמבעה"נ, ובהזדמנות זאת נסע להרבה מצדיקי הדור לבעלזא ולבאבוב, ואז למד בחברותא עם הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע לפנות בוקר עוד קודם שהוכתר בכתר האדמו"רות, ואז פרצה המלחמה והיה צריך לברוח מאחר שהיתה בידו אזרחות אוסטריית, כיון שהאוסטריים שלטו אז בא"י, ועל אם הדרך במוצאי שבת עבר על גשר, ואמר לסובבים שיעברו מתחת לגשר ליטול ידיהם ממימי הנהר לסעודת מלוה מלכה, וכשירדו למטה שמעו לפתע קולות על הגשר מלמעלה של חילים שעברו שם, ובנס ניצלו ממוות, ותלה נס זה בזכות ההקפדה על סעודת מלוה מלכה.

{סעודת מלוה מלכה מוצש"ק תולדות תשפ"ב}

הרה"ק רבי אהרן מטשערנאביל זי"ע

ח' כסלו תרל"ב

ביום ח' כסלו חל גם היו"ד קדישא של הרה"ק רבי אהרן מטשערנאביל זי"ע, שהיה בנו הבכור מבין שמונה בנים שהיו להרה"ק רבי מרדכי המגיד מטשערנאביל זי"ע, והמגיד הק' היה ממליץ לומר ששבעת בניו הם כנגד שבעת הנרות שהיו במנורה בבית המקדש, ובנו הבכור רבי אהרן הוא דוגמת אהרן הכהן שהיה מדליק ומטיב את שבעת הנרות. ושמו נקרא על שם זקנו הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע.

הרה"ק רבי אהרן ראטה זי"ע סיפר שפעם אחת באו להזכיר בפני הרה"ק רבי אהרן זי"ע אדם שהיה חולה מסוכן, ורבי אהרן הפטיר ואמר

שאין לאל ידו מה לעשות וגורלו נגזרה למוות ולא לחיים ח"ו, וכבר התקבצו בני המפשחה מסביב למיטתו של החולה, ולפתע החל החולה לבכות בכי מר, וצעק וסיפר להם שבא לפניו מלאך, ובידו האחת החזיק תפוח עשויה זהב שהיתה מלאה ביהלומים ומרגליות, ובידו השנית החזיק עבודה זרה, ואמר לו שאם ישתחוה למול העבודה זרה כי יתן לו את התפוח ויביא ממחלתו.

והמשיך החולה לספר שכמעט שלא עמד בעצמו והשתחוה לע"ז, עד שלפתע ראה את הרה"ק רבי אהרן זי"ע והתחיל לזעוק על המלאך בפני החולה: "מה הנך רוצה מאת אדם זה, אין לך רשות להעמידו בניסיון זה", וכך היה והמלאך נסתלק ממנו כלעומת שבא, ומיד אחר ספרו את הקורות עמו נפטר האדם לבית עולמו.

וכשבאו בפני הרה"ק רבי אהרן זי"ע אמר להם שהוא מתחייב לעמוד בעד אנשי שלומו להצילם מפני כל פגעים ומרעין בישין, שיוכלו לעמוד למול ניסיונות כאלו.

ופעם היה חסיד אצל הרה"ק רבי אהרן זי"ע שנתקרר בחסידות והחל להתפלל בלא לחגור בגארטל, אמר לו רבי אהרן זי"ע שיש רמז בפסוק 'חגור נתנה לכנעני' (משלי לא, כד), והיינו 'כנעני' מלשון הכנעה, שבחגורת הגארטל האדם מכניע עצמו בפני הקב"ה בעומדו לפניו בתפילה.

{סעודת מלוח מלכה מוצש"ק תולדות תשפ"ב}

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר **משה הולצמן** הי"ו
לדגל השמחה השדויה במעונו
בנישואי בנו החתן **שלום נח** נ"י בשעטומ"צ למזל"ט
ויה"ד שיוזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות,
בנין עדי עד בקשר של קיימא, ויזכה לרוות רוב נחת ותענוג
דקדושה מהם ומכל יוצ"ח.

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר **ישעי' גולדשמיט** הי"ו
לדגל השמחה השדויה במעונו
בנישואי בתו הכלה שתחי' בשעטומ"צ למזל"ט
ויה"ד שיוזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות,
בנין עדי עד בקשר של קיימא, ויזכה לרוות רוב נחת ותענוג
דקדושה מהם ומכל יוצ"ח.